

roland van den bergh

kleine heuvel

gedichten

© 2022 Roland van den Bergh

Uitgeverij Mestkever, Leiden

Vormgeving en foto auteur: Studio Schuttinga, grafisch ontwerp

Omslagfoto: Lubomir Jilek

ISBN: 9789403647180

www.rolandvandenbergh.nl

INHOUD

- Ondergronds 5
Nooit geziene kikker 6
Schitteringen 7
Nimfen 9
- Uitdrijvingen**
Afgodin 13
Mislukt 14
Neuken 15
Ontwikkeling 16
Heel bijzonder 17
- Ik ben niet die ene 19
Onderhands 20
Koninklijke slagtaand 21
Zonder macht 22
- Trappen van vergelijking**
De stellende trap 27
De vergelijkende trap 28
De overtreffende trap 29
- Roodborst in de sneeuw 31
Het vertrouwen van de zwaan 32
Afdruk 34
Totaal niets 35
Kleine heuvel 37
Dekglasje 38
Gedicht 39
Zomaar weg 40
De krachtbron 42
Knotten 43
Je kunt het 44
- Nog een geval van
slechte vergelijking 45
Uitbreiding van
Woordenschat 46
Oefening voor het einde 48
Niets ervan 49
Link 50
Komt er oorlog 51
Bescheiden verzoek 53
Nabij jou 54
Versmelting 55
Vertrokken 57
Kleerhanger 58
Het 59
Voorgangers 60
Gierzwaluw 62
Sluiproute 63
Droom 64
Mijn zoon 66
Kataklop 67

ONDERGRONDS

zomaar wat zeggen
in een gloednieuwe tunnel
gegraven onder de spoorlijn door

slechts tijdelijk mag iedereen
er zeggen wat hij wil
maar let wel dat is tijdelijk

daarna zal het strenge regime
van gewogen woorden en ongeschreven wetten
weer onverkort gelden

voor iedereen
ook voor jou, luldebehanger

NOOIT GEZIENE KIKKER

op het bospad zit
de nooit geziene kikker

hoe hij kwaakt
en hoe hij fluoresceert

weet geen mens

hoe de volle maan
tweemaal spiegelt
in zijn bolle ogen

hoe hij de zwemvliezen
zachtjes masseert

hoe hij communiceert met
al het andere gekwaak

hoe hij op de rug
door de herfstbladeren rolt

hoe zijn keel opzwellt
van puur geluk

nee, dat weet geen mens

SCHITTERINGEN

de twee sterns vochten om het visje
totdat eentje werd afgeleid door
de schittering van de stervende
op de witte keel van zijn metgezel

dat deed herinneringen oplichten
aan een vervlogen leven
terwijl hij de teennagels begroef
in het mos op het daklood en dacht aan

hoe hij ooit zijn sternereet
heerlijk had gewarmd aan
een dun schoorsteenpijpe
ergens langs een drukke snelweg

een bioscoop was binnen gevlogen
waar maar één man in de zaal zat
met een winterjas aan en sjaal om
hij op de stoelleuning naast hem zat

men voor hem alleen toch
een film vertoonde die ging
over een man in een ruimteschip
die een visioen had over

zwart massieve monolieten
waarna hij geïnspireerd
door de stad was gevlogen
om op schouders te schijten